

Колумб Америку відкрив

Микола Кульчицький

Минуло два роки від об'єднання чоловічої школи номер два з жіночою школою номер чотири, а Вадик усе ще соромився однокласниць. Йому подобалася Зінка Обруч – перша красуня класу. Зеленоока, завжди у коричневій шкільній формі, білому фартусі з білим крохмаленим комірцем і пишними червоними бантами поза вухами, відмінниця красувалася на першій парті. "Намалюю їй каравелу Колумба", – надумав він і відкрив коробку з кольоровими олівцями.

Йшов урок історії, і нова учителька розповідала про епоху Великих географічних відкриттів. У сьомому класі історію викладав Давид Григорович, якого усі поважали як найкращого учителя, а ця, Валентина Михайлівна, була некрасивою і нудною. Старшокласники прозвали її "Шваброю", бо вона усім дошкуляла нотаціями, обіймала позаштатну посаду партійного секретаря школи і пнулася на відповідальний пост до міськкому партії.

Хвилинка за двадцять картинок була готова. Гордішливий і пишний, трішечки діжкуватий трищогловий кораблик під прямими вітрилами з нафарбованими на них в усю широчінь червоними хрестами наглядно символізував християнську любов і людське кохання. Від себе Вадик прималював букет червоних квітів на капітанському мостикі і трепетно передав рисунок на першу парту. Дівчина обернулася, зиркнула на нього з-під пухнастих вій, порожевела, нахилилася над зошитом і стала швидко-швидко в ньому писати.

— "Ти не повіриш, а я таки трахнув Зінку, – прошепотів сусід за партою Марк Копняк, запеклий другорічник: другий, п'ятий і шостий класи він долав удвічі довше, ніж решта. Він вже голився по-дорослому і від нього ядуче тхнуло одеколоном "трійний". Так ось, – продовжив він, – на день рибака я запросив її на Сейм, напоїв, і скористався. Виявилася незайманою. Відтоді задерла носа, і зі мною не здоровкається. А як ти? За літо злягався хоча б з одною? Отож, займися Зінкою: ти їй подобаєшся".

Від такої сповіді у Вадика перехопило дух. "Бреше двієчник! От вже трепло!" Хвилинку він сидів мовчки, нерухомо, удаючи, що не почув сказаного, і напружено вдивляючись в русявий локон на милій шії.

— *"Так вот, хто у нас художник! Снова карикатура?"* – нервово вигукнула Валентина Михайлівна, вихопивши у дівчини малюнок.

Це вона згадала, як минулого тижня класом вже гуляв листок із зображенням клишоногої худосочної жінки з не в міру роззявленим ротом, яка тримала указку напереваги, неначе збиралася когось вколоти.

— "Швабра!" – захоплено відізвався тоді Марк, пускаючи малюнок поміж партами.

— "Копія – Швабра", – схвально перешіптувались школярі, допоки вчителька не перехопила листок і не віднесла його до учительської.

Цього ж разу вона поклала картинку на стіл, уважно роздивилася і висловила

досить примирливо:

— *"Было бы хорошо изобразить подобную шаланду в школьной стенгазете. Только вместо крестов нарисовать алые звёзды. Сможешь?"*

— До чого тут зірки? Це ж каравела Колумба! П'ятнадцяте століття, як ви щойно розповідали, – обурився Вадик.

— *"Под такими крестами конкистадоры приносили в новые земли колониализм, нищету и сифилис. Мы же, в двадцатом веке, уверенно строим коммунизм, несём счастье людям всей планеты, и нам не пристало пропагандировать религиозные символы".*

— Нарисуй їй крейсер "Аврора" з Леніним на капітанському мостіку, – тихо підказав Марк.